

[Aase Olesen]

nationalstaten, at der faktisk er mange andre trusler i vores samfund, som vi må leve med, på vores sprog, på vores kultur. Vi er medlem af EF, og vi har foran os en stærk udvikling inden for informationsteknologien, som i høj grad vil komme til at påvirke vores kultur og vores sprog.

Jeg tror, det er den manglende viden, der er det helt fundamentale. Manglende viden fører til frygt. Man er bange for det, man ikke ved noget om, og frygt er det egentlige grundlag for enhver diskrimination. I virkeligheden har vi uendelig få indvandrere her i landet i forhold til de fleste andre industrilande.

Jeg er enig i redegørelsens hovedsynspunkt, at det, der er behov for, er, at indvandrerne tilpasser sig eller indpasses i det danske samfund, men også – og det er jeg glad for at redegørelsen understreger – at danskerne må tilpasse sig det, at vi nu har en fremmed islæt i befolkningen, at der er grupper af befolkningen, som ser anderledes ud, som tænker anderledes, og som taler anderledes. Som det også er understreget i redegørelsen, stiller det krav til begge parter. Det er oplagt, at vi må stille krav om, at man lærer dansk sprog, men vi må også stille krav om, at når indvandrerne bor i boligområder, må de nogenlunde prøve at følge de regler, der er i sådan et område; ellers er det, vi ikke undgår at få ghettoagtige boligafsnit rundt omkring.

Det andet, som vi også tidligere har påpeget under indvandrerdebatter, er naturligvis, at vi på lidt længere sigt i Danmark ikke kan acceptere, at piger ikke ligestilles med drenge. Pigerne må allerede her fra den første generation have samme uddannelse som drengene, og vi må gøre alt, hvad vi kan, for at få de voksne indvandrerkvinder med til sprogundervisning. Det er netop derfor, at undervisningen af de voksne indvandrerkvinder er undtaget fra de helt generelle besparelser, der har været på dette område.

Men det er vigtigt også at understrege, at der er krav til os danskere. Vi må gøre os umage med at udbrede kendskabet til indvandrerne, deres kultur og deres hjemlande, og vi må være indstillet på hver især at gøre det arbejde, der skal til, for at vide, hvad det er, vi har foran os. Vi kan lære meget af familierne og den måde, familierne i andre lande lever på. Der er tale om et familiesam-

menhold og nogle værdier, som vi meget ofte efterlyser herhjemme.

Jeg tror, det er vigtigt, at større viden kan udrydde myter. Det er myter, som vi kender, der siger, at indvandrerne bor i de bedste nye boliger, at indvandrerne tager vores arbejdspladser, at indvandrerne misbruger det sociale system. Al undersøgelse og al statistik viser, at disse myter ikke har grund i virkeligheden. Jeg tror, man kan sætte som rettesnor for oplysningsarbejdet, at det skal være så godt, at ingen mere gider lægge øre til den slags hetztaler, som hr. Knud Lind holdt her for lidt siden.

Samtidig vil jeg gerne fremhæve, at vi har tradition i Danmark for at være åbne, og vi har tradition for at suge til os fra andre lande og andre kulturer, og vi anser selve muligheden for bred påvirkning for at være et gode, ikke for noget skræmmende. Vi har mange såkaldt typisk danske eksempler på, at vi har haft megen glæde af indvandrere i første eller anden generation. Man kan bare nævne Dalgas. Derfor er det ikke en restriktiv indvandrerpolitik, det radikale venstre ønsker sig.

Vi ønsker at respektere indvandrerens ønske om familiesammenføring og vil herved også respektere deres familiebegreb, som er bredere end det, vi har. Det bygger på en ansvarlighed og en forpligtelse over for hinanden, som vi selv godt kunne ønske os noget mere af.

Det er ikke rigtigt, når hr. Knud Lind her for lidt siden påstod, at man kan familiesammenføre og få folk ind i landet, sådan at de med det samme bliver berettigede til pensioner og til dagpenge. Jeg håber, ministeren vil bekræfte, at det ikke har noget på sig.

I det hele taget mener vi, at både den foregående og den nuværende regering har administreret fremmedlovgivningen for stramt. Det radikale venstre ønsker tilsynet med udlandinge, der har været i landet mere end et år, lagt over i et nævn under indenrigsministeriet, altså væk fra politiet og fra justitsministeriet. Indenrigsministerens redegørelse her i dag, der jo handler om alle de mange ikke-juridiske sider af indvandrerpolitikken, viser berettigelsen af at lægge tilsynet over i indenrigsministeriet. Herfor taler også hensynet til de opgaver, der skal løses i kommunal regie. Jeg tror, det er vigtigt, at det bliver indenrigsministeriet, som følger udviklingen